

Cecilia Bartoli

Farinelli i el seu temps

Dissabte, 29 d'octubre de 2022, a les 19 h

CONCERT *Temporada 2022-2023*

Liceu
Opera
Barcelona

Fitxa artística

Cecilia Bartoli, mezzosoprano

Les Musiciens du Prince-Monaco

Nicolas Payan, actor/ballarí

Gianluca Capuano, director

Consulteu les
biografies
clicant en
el nom

Durada total aproximada:
1 h i 45 min (sense pausa)

Patrocinat per

Programa

Georg Friedrich Händel (1685 – 1759)

Simfonia (*Rinaldo*)

Nicola Porpora (1686 – 1768)

“Lontan dal solo e caro... Lusingato dalla speme” (*Polifemo*)

Georg Friedrich Händel (1685 – 1759)

“Entrée des songes funestes” Il Trionfo del Tempo e del Disinganno “Lascia la spina cogli la rosa” (*Arion*)

Johann Adolf Hasse (1699 – 1783)

Simfonia (*Marc'Antonio e Cleopatra*)

Georg Friedrich Händel (1685 – 1759)

Simfonia (*Giulio Cesare in Egitto*)

“V'adoro, pupille” (*Il Parnasso in festa*)

Georg Philipp Telemann (1681 – 1767)

Concert per a trompeta en Re major

Georg Friedrich Händel (1685 – 1759)

“Mi deride... Desterò dall'empia Dite” (*Amadigi di Gaula*)

Antonio Vivaldi (1678 – 1741)

“Sol da te mio dolce amore” (*Orlando furioso*)

Georg Friedrich Händel (1685 – 1759)

Suite de danses (*Arion*)

“Augelletti, che cantate” (*Rinaldo*)

“What passion cannot Music raise and quell” (*Ode for St Cecilia's Day*)

175

Liceu
Opera
Barcelona

Les Musiciens du Prince-Monaco

Violí I

Enrico Casazza**
Ágnes Kertész
Roberto Rutkauskas
Francesco Colletti
Muriel Quistad
Anna Urpina Rius

Violí II

Chiara Zanisi**
Nicolas Mazzoleni
Gian Andrea Guerra
Laura Cavazzuti
Svetlana Fomina

Viola

Diego Mecca**
Paolo Maticena
Bernadette Verhagen
Erica Alberti

Violoncel

Marco Frezzato***
Antonio Carlo Papetti
Nicola Brovelli
Guillaume Francois

Contrabaix

Roberto Fernández De Larrinoa**
Maria Vahervuo

Oboè

Pier Luigi Fabretti*

Flauta

Jean-Marc Goujon*

Trompeta

Thibaud Robinne*

Fagot

Elena Bianchi

Tiorba

Miguel Rincón Rodríguez

Clave

Davide Pozzi

Percussió

Paolo Nocentini

(*solista)

(**cap de secció)

(***solista / cap de secció)

Farinelli i el seu temps

El retorn de Cecilia Bartoli al Gran Teatre del Liceu és un dels esdeveniments estel·lars de la temporada. La carismàtica mezzosoprano italiana va debutar la temporada 1990-91 amb una deliciosa Rosina, d'*Il barbiere di Siviglia* —el paper rossinià que li va obrir les portes dels grans teatres del món—, i la temporada 1993-94 va oferir un recital amb el pianista György Fischer. El seu anhelat retorn, després de gairebé tres dècades d'absència, afegeix un plus d'emoció a un concert d'enorme interès en què, acompanyada per Les Musiciens du Prince-Monaco, el director Gianluca Capuano i el ballarí Nicolas Payan, mostrarà la seva passió barroca en un programa centrat en la figura de Carlo Broschi, anomenat Farinelli, el castrat més llegendari de la història, l'única veu que mitigava la malenconia malaltissa de Felip V.

Els cronistes expliquen que, cada nit, durant nou anys, Farinelli havia de cantar les mateixes cinc àries de Hasse, Ariosti i Giacomelli, una relació que el va convertir, a més, en un important i envejat conseller del mateix monarca. Bartoli converteix aquesta història de llegenda en el fil conductor d'un programa ideal per mostrar la seva irresistible personalitat artística, amb aquesta hàbil combinació de virtuosisme tècnic, musicalitat, domini estilístic i simpatia que li permet connectar amb el públic de manera electrizant.

En l'art de Bartoli, amb armes perfectes per a la coloratura, la fantasia i el bon gust en l'ornamentació, el virtuosisme no llasta els valors expressius i dramàtics que van més enllà de la simple exhibició a les àries de bravura i que, en el cant més recollit, més *spianato*, captiva per la bellesa i sensibilitat de la seva exquisida línia de cant, amb una capacitat sorprenent per al *legato* i les *messe di voce*.

Les òperes i els oratoris de Georg Friedrich Händel, que inclouen la lliçó de cant més extraordinària de la música barroca, vertebren el programa. El compositor saxó va sentir la fascinació pel cant en plena joventut, especialment durant el seu viatge a Venècia, Florència, Nàpols i Roma, on va rebre la influència de la música italiana. Va deixar Hamburg a finals de 1706, tot just als 21 anys, per traslladar-se a Itàlia i amarar-se dels gustos operístics en voga. Ja a Londres, va prendre el pols al gust escènic del públic anglès per l'espectacularitat i la dimensió màgica, herència del teatre isabelí, i aviat va aprendre com cridar l'atenció de l'espectador a les llargues funcions que podien durar més de cinc hores per agitar els sentiments.

El camí per aconseguir-ho va ser l'ària da capo, un tipus de forma musical tancada que recorre les seves òperes de principi a fi. I va gaudir del seu primer gran èxit amb l'estrena el 1711 de *Rinaldo*, la "Simfonia" del qual obre una vetllada a la qual no podia faltar Nicola Porpora, mestre de Farinelli. Entre les òperes que va crear expressament per al seu lluíment destaca *Polifemo*, en què l'ària "Lontan dal solo e caro... Lusingato dalla speme" mostra, després de l'incisiu recitatiu, l'extensió vocal prodigiosa de Farinelli.

Precedida per la greu atmosfera de l'"Entrée des songes funestes", del ballet del segon acte de la magistral *Ariodante*, arriba una d'aquelles joies que defineixen la commovedora expressivitat de l'univers handelià, "Lascia la spina cogli la rosa", ària de Piacere de l'òpera *Il trionfo del Tempo e del Disinganno*. Aquesta pàgina, inicialment concebuda com una sarabande de l'òpera *Almira* i sàviament utilitzada, amb text diferent ("Lascia ch'io pianga"), a *Rinaldo*, meravella per la seva puresa i expressivitat, i exigeix un control absolut del *fiato* per sostenir frases llargues sense perdre intensitat.

Dues majestuoses simfonies de les òperes *Marc'Antonio* i *Cleopatra* de Johann Adolf Hasse i la cèlebre *Giulio Cesare in Egitto* creen l'atmosfera ideal per gaudir d'una altra de les joies del llegat handelià: "V'adoro pupille", d'una bellesa vocal arrabassadora.

Al brillant *Concert per a trompeta en Re major*, de Georg Philipp Telemann, l'emoció es dispara en el somiador "Adagio". La finor i l'elegància del llenguatge orquestral de Händel brillen de forma especial a "Destero dall'empia Dite", ària en Re major de l'òpera *Amadigi di Gaula*, que inclou un fabulós diàleg entre trompa i oboè. Bartoli ha triat una meravellosa ària d'Antonio Vivaldi, un altre dels seus compositors fetitxe: "Sol da te mio dolce amore", de l'*Orlando furioso*, pur èxtasi líric i virtuós, amb una delicada part per a flauta.

Després de la deliciosa Suite de danses d'*Ariodante*, tornem al món de *Rinaldo* amb l'encantadora ària d'Almirena, "Augelletti, che cantante", que evoca el cant d'un ocell i sorprèn amb una part de gran virtuosisme per a flauta de bec sopranino. Un Händel més auster "What passion cannot Music raise and quell!", de l'*Ode for Saint Cecilia's Day*, tanca amb la seva profunda expressivitat aquest apassionant retrat de Farinelli i el seu temps.

Javier Pérez Senz

Periodista i crític musical

175

Liceu
Opera
Barcelona

Averno

And I thought if I am asked
To return here, I would like to come
back

As a human being, and my horse

To remain himself. Otherwise
I would not know to begin again.

Louise Glück

Louise Glück ha fet una selecció
dels seus propis poemes i versos
per a tots els materials de la
temporada 2022-23.

175

Liceu
Opera
Barcelona

CECILIA BARTOLI

Ha sido la primera mujer en cantar en la Capilla Sixtina, acompañada por su famoso coro. Esta *mezzosoprano* es una estrella internacional de la ópera y sus recitales son célebres en el mundo entero. Su extraordinaria voz viaja sin esfuerzo desde la más delicada sensualidad hasta el dramatismo más desgarrador, y es tan gloriosa como el repertorio barroco al que da vida. **Uniendo el alma de la música con la suya propia.**

#Perpetual

OYSTER PERPETUAL DATEJUST 31

ROLEX